

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Úgy tűnik, inkább lágytojás, mint fasírt

■ Kuka nem is az, hogy nehezményezte. Inkább csak nem értette. De biztos volt benne, hogy ezt is, mint azokat a dolgokat, amikre régebben azt mondták a szülei, hogy majd megéri, ha nagyobb lesz. Majd talán meg is szereti, ha nagyobb lesz, mint egyes ételeket. Lett, amit tényleg meg is szeretett, mint a fasírt. Gyerekkorában nem szerette, most szereti. Nem az a kedvenc étele, de étel, kedveli, megeszi, ha az van. Ha azt mondják neki reggel, hogy este fasírt lesz, nem elmegy a kedve, hanem először csak tudomásul veszi. Délben már eszébe jut. Délután már tulajdonképp kívánja. Este, mikor az anyja közli, hogy nem volt idő főzni, így szendvics lesz mégis, már-már csalódott. Szóval úgy sejtette, talán ezzel is így lesz majd idővel. Vagy persze nem. Mert még több dologgal járt nem úgy, mint a fasírttal, hogy azóta sem szerette meg, ezt neked, lágytojás, neki aztán mondhatják, nem szereti, olyan, mint a forró takony. Megeszi, ha kell, nem az. De nem szereti. Mindesetre továbbra sem értette, mi a jó benne. Miért csinálják az emberek, mit szeretnek rajta.

Összejární. Oké, hát találkoznak egymással egyszer-egyszer. De mi ez az örület, hetente akár többször. Akkor is fura, ha mindig másokkal, de legalább olyan fura, ha mindig ugyanazokkal. Miről bírnak ezek annyit beszélgetni? Nem unják? Annyira érdekelnék őket a másikat? Ami kevés tapasztalata volt emberek közé menésben, az alapján nem. Saját maguk érdeklik őket, ugyanazokat akarják újra meg újra mesélni. Több-kevesebb türelemmel, fojtott udvariassággal hallgatják egymást, amíg az végre befejezi, ha nem bírják kivárni, közbeordítanak, hogy áá, erről jut eszembe, meg ez vagy az pont idevág. És akkor a másik lesz ilyen ideges, nyilván neki is eszébe jut, meg odavág iksz dolog, meg akkor még be is akarná fejezni, amit a félbeszakítás miatt az imént nem lehetett. És ez még csak, ha két ember beszélget. Hát még ha, amiért őrajta kívül kábé minden ember lelkesedik, nagyobb társaságok. A végére már mindenki ölni tudna, csak mondhassa. Minek? Ahogy ő se figyel, úgy rájuk se figyelnek. Amíg ő mondja, a másik magában már ugyanúgy az épp elmondani készült faszságát próbálgatja és fogalmazza, ahogy az próbálgatta és fogalmazgatta addig, aki most átvette a szót. Hogy lehet az emberekben, majd mindenkiben ennyi a szereplésvágy, ennyi a narcizmus? Ő Kuka például ismeri a saját életét, nagyjából tisztában van vele, miről mit gondol, de ezzel kapcsolatban nincs állandó közlési ingerenciája. Ezt most, ezt, amit az imént a társasági alkalmakról végiggondolt, ezt is most például tök jól elmondhatná, mert épp ilyesmiről folyik a beszéd a társasági alkalom alkalmával, ahova a Tekla kedvéért eljött. De mi a fasznak mondaná el? Érdekli őt? Nem, hiszen most gondolta végig, minek elismételni. Érdekel ez bárki mást itt? Még annyira sem. A Tekla tuti elmondaná, a Tekla mindent elmond. A Tekla olyan, mintha csak valami nagy kihangosító berendezés volna az egész

csaj, mintha a komplett belső gondolatfolyamát kényszeresen meg kéne osztania a világgal, legalábbis az épp elérhető részével, ha nem teszi, baj van, benn reked, szúrja, fáj neki, vagy görcsöl tőle – talán. Ki tudja, idáig nem terjed Kuka empátiikus fantáziája.

És akkor még mindennek a tetejében az aktuális társasági alkalom egy érettségi bankett. A sajátja (meg persze a Tekláié). De azért inkább a Tekláié. Tekla legalábbis ezzel kérlette, hogy jöjjön el, így fogalmazta meg, hogy Kuka jöjjön el az ő Tekla érettségi bankettjére. Ne tegye már meg, nem teheti meg vele egyszerűen, hogy nem jön el pont az érettségi bankettjére vele a pasija. Tény és való, hogy ez, legalábbis amíg tovább nem mennek *afterezni*, nyugisabb, lötyögősebb, tehát: biztonságosabb és jóval kevésbé stresszes program a múlt heti házibulinál, de emiatt, részben tényleg a stresszhiány okán is, jóval unalmasabb is egyszerűsrimind. Csak néz körbe, issza az ásványvizét, és csak fülel, néha elkerekedő szemmel, hogy ezek (négy éve az osztálytársai) miket mesélnek egymásnak. Néha azért, mert egyik-másik sztorit (legalább a történetek felét) most hallja először, ami azért, még akkor is, ha ő csak a Kuka, meglepő, elvégre ezeknél elvben többé-kevésbé ő is jelen volt, még néha bele is szövik, mikor rátéved egy-egy tekintet, hogy ja, és akkor, ja, ja tényleg, Kuka, hát te is ott voltál. Ő meg csak néz, nem csak, mert az adott sztorit még a bűdös életben nem hallotta, nem is tudott róla, hogy volt ilyen (még hogy a Szabó Szilvi mellét a lépcsőn fogdosta két éve valami végzős srác, és ő állítólag elment mellettük, és azért rebbentek szét, pedig már állítólag épp be készült nyúlni a Szilvinek, hát ilyen tuti nem lehetett – valószínűleg), de azért is csak néz ilyen furán, aztán megrántja a vállát, hogy hát fölöle... és csak röhög, mert elképzelni sem tudott ilyesmiket, mint amiket most így utólag hall. De legalább olyan meglepetten néz (lényegében unalmában), amiért a sztorik másik felét pedig ismeri. Tökéletesen és részletgazdagon. Emlékszik rájuk. Nem is igazán ez a meglepő, hanem az, hogy ezek most tényleg képesek elmesélni, példának okáért, a Székáts leolvadásait? A hisztirohamokat, a bögéseket? Hogy hogyan nem értett semmihez? Hogy igen, egy éve kábé, híre ment akkor gimiszerte, hogy az egyik óráról a mentők vitték el, mert valami addig sosem látott, óriási rohamot kapott, és azóta terjed a pletyka, hogy idegstanatóriumban kezelik? Ezt tényleg el kell mesélni egymásnak, mikor mind ott voltak, akik épp erről beszélgetnek? Na tessék, már jön is az a rész, hogy hogy nem tudott angolul. Hogy elsőrangú oroszstanárból képezte át magát a rendszerváltáskor, de angolul már az összes diákja jobban beszélt nála. Hogy minden szónak minden létező szinonimáját tudta, csak azt nem, hogy milyen szövegkörnyezetben melyiket szerencsés használni. Hogy magyar kiejtéssel, magyar hangsúlyokkal beszélt angolul. *Csildrön, lec sztárt dö klássz. Ár jú redi? Ár jú lizöning? Öll rájt. Den vi ken sztárt vid dö hómvrörsz.* Minek ezt elmesélni, minek rituálisan újra meg újra fölmondani egymásnak? Mi értelme van ennek az egésznek, itt ülni és erről pofázni véget nem érően? Földidézni, amikor egyik afáziás rohama jött a másik után, egyre gyorsabban hadarva, hogy *ví hev ő lát of szingsz tu dú*, itt újra megjegyezni epésen, de szégyenkezve is, mert mégiscsak idegstanatórium, hogy bizonyára fonetikus leiratokból tanulhatott angolul, feltehetően valaki más olyantól, aki bizonyára ugyancsak fonetikus leiratokból tanulhatott, igen, négy éven keresztül, minden egyes kibaszott óra után ezt beszélték meg, és csak csapkodta a munkafüzetet és a könyvet, a feljegyzéseit és a naptárát, nem tudott mihez kapni, fölszólított valakit, de nem is hagyta, hogy befejezze a mondatot, már sipákkolt, hogy *jú didünt lörm eniszing, jú dont vrájt jor hómvrök, jú ár nát priper-*

ing tu máj klássziz própörli, és ahogy a tanyasi angol kiejtést utánozzák most gúnyos-szégyenkezve, mindenkinek, mint amikor megbicsaklik a kréta a táblán vagy a kés a tányéron, borsószik a háta, mert ezt hallgatni már akkor is elviselhetetlen volt, most is az, *jú ár bed pjúpilsz, end aj kánt ber it enimór*, és már potyogtak a könnyei, a végefelé már szinte minden órát így kezdtek el. Na igen, és már jön is a sztori, de mit sztori, hát ez sem az, elvégre mind tudják, akik abba az angolcsoportba jártak, márpedig akik itt és most erről beszélgetnek, mind oda jártak, hogy igen, fél órával előbb kezdte a nulladik órát, berendelte őket, aztán üvöltött, ha valaki öt percet késett a fél órával előbb kezdett nulladik, tehát mínuszegyedik óráról, majd, amikor bepanaszolta az Igazgatónak, hogy a diákjai, a *pjúpiljei* rendszeresen szabotálják az óratartást, mert nem hajlandók hat harmincötökör megjelenni, és Igazgató közölte vele, hogy azt nagyon is jól teszik, mert a tanítás ebben az intézményben, és ha már, akkor egyikben sem ebben az országban, nem akkor kezdődik nulladik órában sem, szóval akkor a Székács tanárnő, már igen közel a végső idegösszeroppanáshoz, ezt nekik így mesélte el, szóról szóra, hogy milyen hajmeresztő és *ántólöreből* módon beszélt vele a *prinszipöl*, és ő, aki már évtizedek óta ennek az intézménynek hűséges pedagógusa, aki mindig a legelkötelezettebb munkaerő volt, aki sokkal jobb fizetésért sem ment el soha magántanárnak, aki, és itt elhallgatott, és lenyelt néhány könnyet, *bikóz aj nó det jú vör dö vanz, hú did disz!*, rikácsolta, *jú did disz számháu, end aj vill fájnd áut, vát did ju dú!* És csak sírt és sírt megállíthatatlanul, potyogtak a könnyei a munkafüzetre, *jú ken gó náu, dö klássz iz óvör, izé, diszmísszd, náu ju ken bí hepi, luk et vat jú did tu mí, náu jú ken gó, hev ő láncsbrék*. És újra meg újra meg újra mesélik egymásnak (és persze neki, Kukának is) a legapróbb részletekig, előre- és visszaugrálva a történetben, amikor például nem engedte szintfelmérőt írni a Tónit, mert akkor a kedvenc *pjúpilja* is átment volna a haladó csoportba, és akkor *dö morál vill szink ivencsüölli*, ezen még utána is sokat röhögtek, hogy a morál szinkni fog ivencsüölli, a Fostóni meg végül úgy megsajnálta, hogy tényleg nem ment át a jobb angolos csoportba, még akkor sem, amikor a Székács végre, mintha a fogát húznák, nagy nehezen rábólíntott a szintfelmérő dolgozatra, de még akkor is megmondta a Tóninak, hogyha csak egyetlen hiba is marad benne, akkor ő bizony nem fogja átengedni, és a Tóni megírta hibátlanra, aztán valahogy, senki sem értette, de mégis maradt. Megsajnálta, mondja a Tóni, és mindenki így néz nagyokat, hogy hú meg ha, pedig ezt már akkor, kilencedik végén is megmondta, és akkor is néztek, hogy hú meg ha, most pedig már épp azt mesélik egymásnak, meg a Tóninak, hogy emlékeznek, ezt már akkor is megmondta, és már akkor is néztek, hogy hú meg ha.

Kuka annyira unatkozik, hogy inkább körbenéz. A velük szemben ültetett, következő hosszú asztalnál, volt ideje, amennyit szabadon kalandozhatott kóbor és közepesen lankadt figyelme, megszámolhatta akár többször is, hányan ülnek, milyen elrendezésben. Három. Hat. Hét. Tíz. Tizenhárom. Ezen az elrendezésen valamiért, a többiek nem is értették, miért épp ekkor, mikor ők már vérfagyasztóbb dologról beszélgetnek épp, halkan elkuncorodott. Pedig náluk, az ő asztaluknál épp arról folyt a szó, hogy a Dani az ából állítólag lesmárolta a Palkovicsot. Hogy az melyik. Melyik lenne, hát az a fiatalabb némettanárnő. Fú, de durva. Ne már, ez tuti nem igaz. De, de. Csak azt nem lehet tudni, hogy a tanárnő hagyta, vagy a Dani már annyira bebaszott a szerenádkor, hogy nem lehetett bírni vele. De nem, tuti nem igaz. Jó, hát a Viki így hallotta, ő nem pletykál, nem tudja, hogy történt, de azt igen, hogy történt. Atyaég. Ez durva. Halkan

beszéltek, pedig az ő asztaluknál pont csak a másik végen ült bármiféle tanerő, nevezetesen a Flórián, de az meg süket, mint az ágyú, amúgy is nagy az alapzaj (borzasztó nagy, ráncolta is a homlokát, ahányszor csak átütötte az ingerküszöbét, Kuka), mondhatták volna akár hangosabban is. És akkor a Kuka magában fölnevet. Hát ez szinte flúgosabb, mint a Tekla, néztek össze e kimondatlan üzenettel páran. Vagy annyira megflúgozta a Flúgos Futam, hogy a mester túlnőtt a tanítványán, így kontráztak rá erre a szavak nélküli összenézésre két év múltán, akik elmentek az első osztálytalálkozóra, mikor épp Kukának ezt az indokolatlan kuncogását mesélték újra egymásnak.

A szembe asztal egyik végén ültek hárman. Osztályfőnök, Kémiantanár és a Görccsegér. Összehajolva beszélgettek. Mellettük még hárman így. Tőlük arrébb is egy ilyen hármass csoport, meg azok mellett is. Ott még az ő asztalukénál is nagyobb volt az élet, átnyúlkáltak egymás felett, mögött, előtt, mutogattak dolgokat, volt, aki kicsit fel is emelkedett a székéről, hogy jobban halljon valamit. Sziránó meg unott, fáradt, szenvedő fejfel, asztalon nyugtatott, felfelé fordított tenyerekkel, de tulajdonképp nem is unottan vagy fáradtan (de kicsit azért – láthatóan – szenvedve), hanem inkább merengve bámulta, ami még a tányérján volt.

És még akkor a rohadt érettségi is. Hát nem elég, hogy túl vannak rajta? Majd beledöglöttek. Mindenki, a stréberek is, látszik a fejükön, a tartásukon, ott van minden gesztusukban és hangsúlyukban ez a majd beledöglés. Minek akkor, még nem volt egy hónapja se, és már rögtön emlékezzenek rá? És akkor elmeséli. Mindenki. Az összes írásbelijét, szóbelijét. A készülést, a tételeket, ki miből ment emeltre, miből középre. Ú, a József Attila, ordít fel valaki, aki már nem bírja kivárni, hogy ő is beszélhessen végre, ő is azt húzta, fú, hát az aztán nehéz volt. Most egymás szavába vágva megbeszéljük, hogy ki mit tudott, mit nem a József Attilából, de valaki már mondaná az Arany Jánost, mert ő meg azt húzta. És akkor, hogy az utolsó nap meg a ballagás. Ezekre is mind rögtön emlékezni kell. De akkor még csak most jön a kedvenc, hogy majd kit hova vesznek fel, ki mit írt be hanyadik helyre, milyen egyetemre szeretne menni, egyáltalán, milyen lesz maga az egyetem. Kuka most veszi észre, hogy a középén fonnyadozó Sziránó melletti hármass pusmogócsoporthból megüresedett egy szék, pont a Sziránó melletti, ja persze, hát a Váczi Orsi már itt guggol a Tekla másik oldalán vagy két perce, azért zúg még a szokásos, exponenciális növekedéshez képest is aránytalanul erősebben a feje, mert már még többen pofáznak az ő széksorukon. A sor egyik fele vagy már túl van az érettségi és a felvételi megvitatásán, vagy épp csak tettek egy rövidke kitérőt, hogy majd még visszatérhessenek rá. Már egymás osztályképeit írják alá (ezek szerint többen direkt ezért elhozták otthonról?, nyílik újra nagyra Kuka szeme), mindjárt hozzá is elér az egyik, közben az megy, hogy hogy nem fogják szem elől téveszteni egymást, találkoznak majd sűrűn, nemcsak az osztálytalálkozók alkalmával (tényleg, még az is lesz majd, hunyja be Kuka a szemét, mintha azzal is lehetne, legalább befelé és hangtalanul sóhaj-tani), meg egyáltalán, hogy kinek ki a legjobb barátja. Kuka mesterségesen igyekszik ébren tartani magát, maga magával sincs nagy kedve beszélgetni, de már ott tart, hogy ennél még az is egy fokkal kevésbé unalmas. Neki végül is ki itt a legjobb barátja?, mereng el. Van-e egyáltalán? Volt-e valaha, leszámítva alsóban a Tomikát, aki mindig sírt, az is inkább csak azért, mert olyan szelídebb gyerek volt, meg főleg nem pofázott olyan sokat, aztán így egymás mellé verődtek, mint ütődöttebb, barnább banánok a láda legalján a szupermarketben, leltárkor – ezt

ismerte, az összeverődést és a már-már folyós, szétbarnult banánokat, meg a leltárt is, ez volt évente vállalt nyári munkája legkölteibbnek ható része.

Gondolt egyet, és felállt. Nem akarsz leülni, kérdezte inkább kijelentésszerűen a Váczi Orsítól, és a döbbenet minden árnyalatát egyszerre megjelenítő arc kifejezést vágó Teklát egyetlen nézés nélkül odahagyva megindult, és leült Sziránó mellé.

Szia. Szia, regisztrálták egymás jelenlétét. Kuka, aki amúgy sem ismerte magát afféle dúvadnak, nem akart ajtóstul rontani a házba, pláne hogy Sziránó olyan búvalbaszással bélelt fejfel ült egykedvűen maga elé meredve, mint akit elárultak. Cserben hagytak. De, olvasgatta Kuka néhány oldalrasandításból Sziránó véletlenül nyitva felejtett tekintetét, mintha ez nem is most lenne, hanem mindöröktől fogva, s emiatt egyszersmind még a jövőben is. Mindig. Sziránó úgy ült ott, mint aki mindig, minden körülmények közt el volt és van és lesz árulva, magára lesz hagyatva. Kuka úgy ült mellette, mint ahogy szokott. Amikor épp nem sandított, pásztázta hát a terem félhomályos panorámájában megfigyelhető arcokat. A lányok pár pohár bortól, pezsgőtől egyre kipirultabb, egyre nyíltabb arcait, a tanárok lassú adagokban, de határozottan növekvő, meghatott és meg is könnyebbült felszabadultságát, amiből egyszerre volt kiolvasható, hogy oh, hogy elröppent ez a négy év, már ki is repülnek a kis nebulók (vagy: ezek a rohadt kis szarcsimbók, ahogy például a Seszták nézett), de azt a fajta furcsa, megszokhatatlan örömet is, amit az egyszeri állatidomár érez, aki véletlenül bezáródott az oroszlánketrecbe, de a hirtelen egyenrangú partnerré avasztált vadállat egyelőre valahogy mégsem tépi meg. Hát akkor mi is emberek vagyunk – szerintük – úgy néz ki, talán; valami ilyesmi derengett a nézésükben. És nézte, ahogy néznek, ahogy Kémiatanár a Görccsegérnek, Matektanár felváltva Ildinek és Szandinak magyarázott, valami félreértés folytán még Sibók tanár úr is nehézkesen döcögő, de udvarias óvatossággal fenntartott beszélgetésbe elegyedett az ezt a sajnálatos véletlent láthatóan nem akaró, de most már unottan eltűró Fostónival, az arckifejezések alapján valami magyaros téma, nagy eséllyel valami író kapcsán. Nézte újra a lányokat, ahogy láthatóan a kis arcpírral egyenes arányban egy kissé kevésbé is feszélyezték már magukat, belefért már egy-két diszkrét, de még Kuka számára is tetten érhető melltartópánt igazítás, szoknyaegyenetés. És nézte a fiúkat, főleg a hujjogókórust, ahogy egyre öblösebben hangoskodtak egymásnak, hátha elhallatszik a lányok irányába is, hogy épp milyen macsóságokról beszélgetnek. Osztályfőnök szempillája végén a zsonglőri eleganciával meg-megreszkető, de még le nem hullott könnyecseppet. Schön tanár úr zakóján a már lassan megszáradó mustárfoltot. Szurkó tanár úr egyre leplezhetetlenebbül keresztbe álló szempárját. Solymos Évát, ahogy aláír egy osztályképet. A Zsófit, ahogy, amint visszafelé jön a mosdóból, a már végképp kaotikus tekintetű Szurkó odainti magához, és a kezébe nyom egy osztályfotót. Zsófit továbbra is, ahogy megindul a Grúber Márti felé, aki, amint megszólítják, összezerzen, összébb húzza a melléről kicsit már lecsúszni készülő kendőjét, és finom, de határozott mozdulattal nemet int a fejével. Zsófit újra, ahogy tétovázik. Zsófit még mindig, ahogy visszaindul Szurkóhoz, aki a harmadik asztal végén, egyedül ül, visszakapja a képet, Zsófi láthatóan zavarban magyaráz valamit. Szurkót, amint odacsámpázik a korlátlan fogyasztási lehetőség ellenére is még roskadozó svédasztalhoz, és tölt magának egy pohár bort. Majd visszateszi a poharat, felemeli az üveget, és azzal tér vissza a helyére. Cilke közben négy székel jobbra tőlük épp felordít, hogy na ne bassz! Komolyan? Hát behalok, de biz-

tos, hogy Ferenc? És Si... Ne már. Hát miért nem mondta a suttyó, legalább egyszer rendesen. Hát érted, négy éve hívom Csibók Antalnak csorikámat, erre most tudom meg, hogy Sibók. Háháhá, Sibók Ferenc tanár úr, háhá, hát ez jó. A megnevezett ezen a ponton mintha Cilkeék felé fordítaná a fejét (Kuka pedig egyből felé nézett, amint elhangzott a neve), Fostóni tekintetében reménytelen vágyakozás gyúl, hátha Cilke akaratlanul is megmenti az irodalmi téma részletesebb megtárgyalásától, de beletörődve konstatálja, hogy nem, Sibók, aki ezen az estén még a szokásosnál is méltóbb a Csibók becenévre, valóban kis csibókként kapaszkodik belé, beszélget vele tovább, úgy téve, mint aki nem hallotta. Hát mekkora gyökérség, gurgulázik még Cilkeből egy utórezgészerű rőttyenés hullám.

Sziránó közben nagyot sóhajt. Ezzel megkezdi a beszélgetést, de nem lelkezik. Szar volt a ballagás, valami ilyenről beszélgetnek, tulajdonképp egészen meghittén, mondhatni, kegyelettel, mint akik nem akarják túl sok szóval felkaristolni, akármilyen is van a másikban. Meg az érettségi, az is szar volt. Hát ja. Döcögösen, több hezitálási időn is bőven túlmenő szünettel, le-lefulladva, de beszélgetnek, halkán, tapintatosan, egész eddigi praxisuk során talán a legbarátságosabban.

Egészen addig, amíg a Pálffy Laciból, a hujjogókórust képviselő Torondi (Hústorondi) Feriből, Szandiből és Csillából álló, már láthatóan igencsak jókedvű különmény asztalról asztalra, székről székre járó házalócsapata turnéja végeztével el nem ér hozzájuk is. Nem akarnak-e jönni, lesz egy kis after a Mező Parkban. Sziránó és Kuka egész eddigi tojánhéjonlépkedését, komplett, szeretetteljes karistolatlanságát zúzzák szét és nyisszantják fel egyetlen, halk böffenésekkel kísért gesztussal. Kuka közben mégis épp valami olyasmit érez, mint al-sóban, amikor a Tomika számos alkalommal sírt, de ő meg legalább ott ült közben mellette, és az valahogy mégis jó volt, úgy sejtette, nem is tudja, miből, de hogy a Tomikának is és közben neki is, mert akkor és ott érezte, hogy nem gáz, hogy nem mond semmit, mert a Tomika most pont kurvára nem is akarna semmit se hallani, aki lány csak jött vigasztalni, rá is ordított, elhajtotta, ilyenkor csak őt, Kukát tűrte meg, akinek meg jólesett egy idő után, hogy az a fiú már direkt, mikor érzi a sírhatnékot, eleve őmellé ül le, és csak kussol, hüppög, szipákol, de olyan békés, harmonikus egyetértésben kussolnak. Amikor már eleget kussoltak, és tetőfokára hágott a békés, harmonikus egyetértés, még az uzsira kapott szendvicséből is adott neki, és akkor a Tomika eggyel kevésbé sírt. Az is jó volt, ilyen szép volt. Pont jó, ez a lényeg, hogy valahogy pont jó volt, hogy nem is lehetett volna épp akkor, épp ott és épp úgy sehogy sem, semmi sem jobb a világon. És most, amikor rásandított az egész gimnáziumi létezése alatt talán most először szavak nélkül maradt Sziránóra, hirtelen pont ugyanezt érezte. Hogy talán az ő fejében is most az egyszer ugyanúgy sipákol és visít a hezitálási idő ridegen tovahaladását hírül adó vészjelző. Kuka, mert végül azért persze valakinek kell mondania valamit, s ilyenkor a legrosszabbra is fel kell készülni, megpróbált Tekla felé sandítani, aki erre azonban rögtön elkapta eddig tehát épp őfelé pásztázó tekintetét, s hirtelen még a székkal is úgy fordult, hogy kirekeszthesse Kukát a szavak nélküli kommunikáció lehetőségéből, ez esetben tehát az egész világból is. Mintha csak neheztelne rá valamiért. Kuka békés, baráti harmóniájába egyre inkább beletükkölt a lassan elviselhetetlen mértékű kommunikációs fáziskésésre emlékeztető vészriadó vijjogása, izmai lassan megfeszültek, homloka már gyöngyözött, már a vállát is csöppet rángatni kezdte, mikor

Sziránó, holott már azt lehetett hinni, most még Kukánál is kukább marad, egyszerűen mégis megfelelt: *óóó, ja. Talán. Lehet.* És Kuka, függetlenül attól, hogy ez alapján továbbra is halvány lila segédfingja nem volt arról, hogy akkor most ki megy afterre, és ki nem (egyben őt is beleértve), egyszerűen úgy érezte magát (most értette meg), mint amilyen a Tomikának lehetett, amikor fél szendvicset kapott. Hogy ez a segítség egészen olyan, mint valami új szövetség Sziránó pár szava által, amelyek őérette ontattak ki. Vagy inkább régi. De az se. Se régi, se új. Most van és csak ekkor, ebben az egy pillanatban, amit jelen időnek hívnak mások. Ami épp történik. Hezitálás vagy bármiféle fáziskésés nélkül. Ettől aztán Kuka hirtelen olyan furán-hülyén érezte magát, hogy amint leesett neki mindez, fel is pattant a székről. Visszament a helyette továbbra is tüntetőleg az Orsi felé forduló Tekla mellé, leülnie már nem volt hova. Tekla eltökélten hozzá se szólt. Sóhajtott egyet, ezúttal már nemcsak szemmel. Visszament Sziránóhoz, megkérdezte, hogy bocsi, elvihetem a széket? Ja, biccentett Sziránó. Elvitte. Odanyomorgott valahogy a Tekla meg az Orsi mellé, alig fért el, a már amúgy is felmelegedett ásványvizét így el sem érte. És csak hallgatta, hallgatta, hogy milyen is volt még februárban a szalagavató, kin milyen ruha volt, ki hányszor és hogyan esett el tánc közben, ki mekkora tapsot kapott. És hogy mi volt utána. Meg előtte. Csak hallgatta, hallgatta, már egészen sziránószerűen üveges tekintettel az eddig eltelt, teljes négy évet, hol lineárisan, hol összevissza ugrálva, bármiféle poén, csattanó vagy fordulat nélkül. Ahogy éltek, mindent.

És azon kapta magát, hogy csak pár mondatot, de ő is hozzá-hozzászól, majd azon is kapta magát, hogy ezen kapta magát, így hát, naná, elhallgat. De aztán azon kapta a Teklát, hogy amikor megszólalt, mintha újra ránézett volna, így pár mondattal később, mit ad isten, épp erről jutott eszébe, nem tudta miről, fingja nem volt, hol tart épp a beszélgetés, mert már percek óta az épp elmondani készült faszágát próbálgatta és fogalmazta magában, de mindenesetre ezzel az átkötéssel újra megszólalt. És mondott legalább három, talán négy mondatot is, hogy Tekla, bármi baja is van épp vele, végleg megbocsásson. Aztán azon kapta magát, hogy lehet, még egy ötödiket is mondott. Főleg arról, hogy szerinte mekkora hülyeség ez a szalagavató, igen, épp erről jutott eszébe, amit mondani akar, a szalagavatóról, hogy ezek mekkora hülyeségek, az is, meg a ballagás, a bolondballagás, utána még a szerenádok, most meg ez a hülye érettségi bankett. De miért?, kérdezte a Csilla. Hát, mert így sosincs vége. Pedig az lenne a jó, ha vége lenne már egyszer. Egy ponton. Így meg nincs velük semmi, azaz folyamatosan vége van, ez a vég tart már hónapok óta, és még ki tudja, meddig. Miért nem lehet csak úgy, normálisan, egyszerűen vége?

Kuka egyébként tudta, mi az az emo (vagy imó?), de nem értette. Sokáig nem értette, hogy a fülének hol inkább, hol kevésbé kellemes, gitáralapú zene mögött mi ez a bazinagy világfájdalom. De így, körbenézve azon kapta magát, hogy talán kezdi mégis megérteni. Legalább így most, amikor a társasági életre gondol, mint olyanra. Mert hogy, ez alapján, sajnos, be kellett látnia valamit. Méghozzá úgy anblokk, az étellel kapcsolatban. És akkor talán innen jöhet ez az emo dolog, meg az egész világfájdalom, hogy az ember mint olyanra, nagy egészben és általánosítva, leegyszerűsítve gondol arra a bűdös nagy, komplett és nagybetűs Életre. Mégpedig olyanokat, hogy a nagy részéről, sajnos, gyanúsán úgy tűnik, inkább lágytojás, mint fasírt.